

ਪ੍ਰੇਮ, ਅੱਖਰੂ ਅਤੇ ਮਾਫੀ

ਲੂਕਾ 7:36-50, ਇਕ ਨੇੜ ਝਾੜ

ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਖਾਣਾ ਖਾਣਾ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਸੀ। ਉਹ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨਾਲ ਖਾਣਾ ਖਾਂਦਾ ਸੀ (ਮਰਕੁਸ 14: 14; ਲੂਕਾ 22: 15)। ਉਹ ਆਪਣੇ ਦੋਸਤਾਂ ਨਾਲ ਖਾਣਾ ਖਾਂਦਾ ਸੀ (ਲੂਕਾ 10: 38-42; ਯੂਹੰਨਾ 12: 1, 2)। ਉਹ ਮਸੂਲ ਲੈਣ ਵਾਲਿਆਂ ਅਤੇ ਪਾਪੀਆਂ ਨਾਲ ਖਾਣਾ ਖਾਂਦਾ ਸੀ (ਲੂਕਾ 5: 29, 30)। ਐਥੋਂ ਤਕ ਕਿ ਉਹ ਫਰੀਸੀਆਂ ਨਾਲ ਵੀ ਖਾਂਦਾ ਸੀ (ਲੂਕਾ 11: 37-54; 14: 1-6)। ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਮਸੀਹ ਨੇ ਦਾਅਵਤ ਦੇ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਠੁਕਰਾਇਆ ਸੀ।¹

ਲੂਕਾ 7: 36-50 ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਫਰੀਸੀ ਨਾਲ ਖਾਣ ਲਈ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸੱਦਣ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਪ੍ਰੇਮ ਅਤੇ ਮਾਫੀ ਤੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਭ ਤੋਂ ਦਿਲ ਨੂੰ ਛੂਹ ਲੈਣ ਵਾਲੇ ਸੰਦੇਸ਼ਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਦਾ ਕਾਰਣ ਬਣਨ ਵਾਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਵਾਪਰੀਆਂ।

ਯਾਦਗਾਰੀ ਅਰਜ਼ (ਆਇਤ 36)

ਕਹਾਣੀ ਸ਼ੁਰੂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, ‘‘ਫਿਰ ਫਰੀਸੀਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਇਕ ਨੇ ਉਹਦੇ ਅੱਗੇ ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ, ਜੋ ਮੇਰੇ ਨਾਲ ਰੋਟੀ ਖਾਹ’’ (ਆਇਤ 36)। ਇਸ ਫਰੀਸੀ ਦਾ ਨਾਂਅ ਸ਼ਮਊਨ ਸੀ (ਆਇਤਾਂ 40, 43, 44)। ਮੂਲ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ‘‘ਅਰਜ਼ ਕੀਤੀ’’ ਵਿਚ ਜ਼ੋਰ ਦੇਣ ਦਾ ਸੰਦੇਸ਼ ਮਿਲਦਾ ਹੈ। ਸ਼ਮਊਨ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਉਦੋਂ ਤਕ ਬਾਰ ਬਾਰ ਆਉਣ ਲਈ ਕਹਿੰਦਾ ਰਿਹਾ (ਆਇਤ 39), ਜਦ ਤਕ ਉਸ ਨੇ ਉਹਦਾ ਸੱਦਾ ਮੰਨ ਨਹੀਂ ਲਿਆ।

ਸ਼ਮਊਨ ਮਸੀਹ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਲਈ ਬੁਲਾਉਣ ਨੂੰ ਏਨਾ ਕਾਹਲਾ ਕਿਉਂ ਸੀ? ਇਸ ਬਾਰੇ ਕਈ ਸੁਝਾਅ ਮਿਲਦੇ ਹਨ।

ਸ਼ਾਇਦ ਇਸ ਫਰੀਸੀ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਸੀ। ਸਭ ਫਰੀਸੀ ਮਸੀਹ ਤੋਂ ਨਫਰਤ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ (ਯੂਹੰਨਾ 7: 45-52; 13: 31)। ਆਮ ਕਰਕੇ, ਅਸੀਂ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਘਰ ਇਸ ਲਈ ਸੱਦਦੇ ਹਾਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਸਾਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਸੰਗਤ ਚੰਗੀ ਲਗਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਅਗਲੀਆਂ ਘਟਨਾਵਾਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਤੇ ਲਗਦਾ ਨਹੀਂ ਕਿ ਸ਼ਮਊਨ ਦਾ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਇਰਾਦਾ ਸੀ।

ਸ਼ਾਇਦ ਉਸ ਦਾ ਮਕਸਦ ਦੂਜੇ ਫਰੀਸੀਆਂ ਵਾਲਾ ਹੀ ਸੀ: ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ ਦੇ ਚੱਕਰ ਵਿਚ ਸੀ ਜਾਂ ਉਸ ਵਿਚ ਕੋਈ ਕਮੀ ਲੱਭ ਰਿਹਾ ਸੀ, ਜਿਸ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਉਹ ਉਸ ਉੱਤੇ ਦੋਸ਼ ਮੜ੍ਹਨ ਲਈ ਕਰ ਸਕੇ। ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਵਿਰਤਾਂਤ ਵਿਚ ਅਜਿਹਾ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ, ਜਿਸ ਤੋਂ ਇਹ ਸੰਦੇਸ਼ ਮਿਲੇ ਕਿ ਸ਼ਮਊਨ ਨੇ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਫਸਾਉਣ ਲਈ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਕੋਈ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਸੀ।

ਸ਼ਮਊਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਪਹਿਲਾਂ ਦਿੱਤੇ ਸੁਝਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਹੀ ਕੋਈ ਲਗਦਾ ਹੈ। ਯਕੀਨਨ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਸੁਣਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਸਾਥੀਆਂ ਦਾ ਪ੍ਰਭੂ ਬਾਰੇ ਕੀ ਵਿਚਾਰ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਹੀ, ਮਸੀਹ ਦੇ ਮਸ਼ਹੂਰ ਖਿਆਲ ਤੋਂ ਵੀ ਜਾਣੂ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਤੋਂ ਕੁਝ ਚਿਰ ਪਹਿਲਾਂ, ਯਿਸੂ ਨਾਇਨ ਵਿਚ ਸੀ, ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਪੁਕਾਰ ਉੱਠੇ ਸਨ, ‘‘ਸਾਡੇ ਵਿਚ ਵੱਡਾ ਨਬੀ ਉੱਠਿਆ’’ (ਲੂਕਾ 7: 16)।² ਲਗਦਾ

ਹੈ ਕਿ ਸ਼ਮਊਨ ਨੂੰ ਇਹ ਸਵਾਲ ਸਤਾ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ‘‘ਅਸਲ ਵਿਚ ਇਹ ਬੰਦਾ ਹੈ ਕੌਣ?’’

ਸੱਦਣ ਦੇ ਹੋਰ ਵੀ ਕਈ ਕਾਰਣ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ,³ ਪਰ ਸ਼ਮਊਨ ਦਾ ਮਕਸਦ ਭਾਵੇਂ ਜੋ ਵੀ ਰਿਹਾ ਹੋਵੇ, ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਇਸ ਦਾ ਪਤਾ ਹੋਵੇਗਾ (ਯੂਹੰਨਾ 2:25)। ਇਸ ਨਾਲ ਇਕ ਹੋਰ ਸਵਾਲ ਖੜਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ ਅਜਿਹਾ ਅਸਪੱਸ਼ਟ ਸੱਦਾ ਕਿਉਂ ਕਬੂਲਿਆ ਸੀ? ਫਿਰ: ਕਈ ਸੰਭਾਵਨਾਵਾਂ ਮਨ ਵਿਚ ਆਉਂਦੀਆਂ ਹਨ।

ਬੇਸ਼ੱਕ ਯਿਸੂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਮਊਨ ਨੂੰ ਪੱਕਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਕੌਣ ਹੈ ਅਤੇ ਕੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਸ਼ਮਊਨ ਦੀ ਮਦਦ ਲਈ ਉਹਦੇ ਕੋਲ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਖਾਣੇ ਦੇ ਵਕਤ ਹੋਰ ਵੀ ਕਈ ਲੋਕ ਉੱਥੇ ਹੋਣਗੇ (ਵੇਖੋ ਲੂਕਾ 7:49); ਇਸ ਲਈ ਮਸੀਹ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਗਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਦੇ ਇਲਾਵਾ, ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੋਣਾ ਹੈ ਕਿ ਖਾਣੇ ਦੇ ਵਕਤ ਕੀ ਹੋਣਾ ਵਾਲਾ ਹੈ;⁴ ਉਹ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਜਿਸ ਨੇ ਰੰਗ ‘ਚ ਭੰਗ ਪਾਈ ਸੀ, ਹੌਸਲਾ ਦੇਣ ਲਈ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਖਰ ਜਿਵੇਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ ਖਾਸ ਕਰਕੇ ਹਰ ਕਿਸਮ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਨਾਲ, ਭਾਵੇਂ ਉਹ ਉਸ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੀ ਕਿਉਂ ਨਾ ਹੋਣ, ਖਾਣਾ ਖਾਣ, ਗੱਲ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਸੰਗਤ ਕਰਨਾ ਚੰਗਾ ਲਗਦਾ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਆਪਣੇ ਦੁਸ਼ਮਣਾਂ ਨੂੰ ਪਿਆਰ ਕਰਨ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ (ਮੱਤੀ 5:44); ਸ਼ਾਇਦ ਉਹ ਅਜਿਹੇ ਪਿਆਰ ਦਾ ਵਿਹਾਰਕ ਨਮੂਨਾ ਵਿਖਾ ਰਿਹਾ ਸੀ।

ਸ਼ਮਊਨ ਦੇ ਘਰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਜਾਣ ਦਾ ਸਹੀ ਜਵਾਬ ਸ਼ਾਇਦ ‘‘ਉੱਪਰ ਦਿੱਤੇ ਸਾਰੇ’’ ਕਾਰਣ ਹਨ। ਪਰ ਅਹਿਮ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸੱਦਾ ਕਬੂਲ ਕੀਤਾ ਅਤੇ ਫਰੀਸੀ ਦੇ ਨਾਲ ਖਾਣ ਲਈ ਗਿਆ।

ਬੇ-ਕਦਰਾ ਆਦਮੀ (ਆਇਤਾਂ 36, 44-46)

ਆਇਤ 36 ਦੇ ਅਖੀਰ ਵਿਚ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ, ‘‘ਸੋ ਉਹ ਉਸ ਫਰੀਸੀ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਜਾ ਕੇ ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਬੈਠਾ।’’ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਅਗਲੇ ਭਾਗ ਵਿਚ ਸਾਨੂੰ ਪਤਾ ਚੱਲਦਾ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਘਰ ਵਿਚ ਵੜਨ ਅਤੇ ਉਸ ਦੇ ਬੈਠਣ ਦਰਮਿਆਨ ਬਹੁਤ ਕੁਝ ਹੋ ਗਿਆ (ਜਾਂ ਇਹ ਕਹੋ ਕਿ ਨਹੀਂ ਹੋਇਆ)।

ਉਸ ਜ਼ਮਾਨੇ ਵਿਚ ਸਮਾਜਿਕ ਰੀਤਾਂ ਅਤੇ ਹਲਾਤ ਅਜਿਹੇ ਸਨ ਕਿ ਘਰ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਮਹਿਮਾਨ ਦੀ ਆਓਂ ਭਗਤ ਕਰਨੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਪਹਿਲਾਂ ਤਾਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਸਵਾਗਤ ਦੇ ਤੌਰ ਤੇ ਚੁੰਮਦਾ ਸੀ (ਉਤਪਤ 29:13, 45:15; 2 ਸਮੂਏਲ 15:5; 19:39; ਮੱਤੀ 26:49; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 20:37; ਰੋਮੀਆਂ 16:16)। ਅਕਸਰ ਇੰਜ ਚੁੰਮਣਾ ਮੂੰਹ ਤੋਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।

ਫਿਰ ਕੋਈ ਜਣਾ ਪਾਣੀ ਦਾ ਪਿਆਲਾ ਅਤੇ ਪਰਨਾ ਲਿਆਉਂਦਾ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਮਹਿਮਾਨ ਆਪਣੇ ਪੈਰ ਧੋ ਲਵੇ (ਉਤਪਤ 18:4; ਨਿਆਈਆਂ 19:21; ਯੂਹੰਨਾ 13:4, 5; 1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 5:10)। ਇਹ ਕੰਮ ਫਿਰ ਨੌਕਰਾਂ ਰਾਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ। ਇਹ ਢੰਗ ਬਿਲਕੁਲ ਵਿਹਾਰਕ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਲੋਕ ਮਿੱਟੀ ਘੱਟੇ ਵਾਲੇ ਪਹਿਰਿਆਂ ਤੇ ਚੱਲਣ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹੀਆਂ ਜੁੱਤੀਆਂ ਪਾਉਂਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਰੀਤ ਨਾਲ ਬਾਹਰੋਂ ਆਉਣ ਵਾਲੇ ਨੂੰ ਅਰਾਮ ਮਿਲਦਾ ਸੀ ਅਤੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ ਪ੍ਰਾਹੁਣਿਆਂ ਲਈ ਸਾਫ਼ ਸੁਥਰਾ ਬਿਸਤਰ ਆਦਿ ਰੱਖਦਾ ਸੀ।

ਇਕ ਤੀਜਾ ਸ਼ਿਸ਼ਟਾਚਾਰ, ਜੋ ਆਮ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਸੀ, ਪਰ ਅਕਸਰ ਆਦਰਯੋਗ ਮਹਿਮਾਨ ਨਾਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਸੀ, ਇਹ ਸਿਰ ਅਤੇ/ਜਾਂ ਮੂੰਹ ਤੇ ਲਾਉਣ ਲਈ ਤੇਲ ਜਾਂ ਕਰੀਮ ਦੇਣਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਜ਼ਬੂਰ 45:7; 92:10; 104:15; 141:5; ਉਪਦੇਸ਼ਕ 9:8; ਆਮੋਸ 6:6)। ਪ੍ਰਾਹੁਣਾ ਕਈ ਘੱਟੇ ਧੁੱਪ ਵਿਚ ਚੱਲ ਕੇ ਆਇਆ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੀ ਕਿਰਿਆ ਉਸ ਦੇ ਸਵਾਗਤ ਨੂੰ ਹੋਰ ਵੀ ਤਾਜ਼ਗੀ ਦੇਣ ਵਾਲੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।

ਸ਼ਮਊਨ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦੇ ਆਉਣ ਤੇ ਲੋਕਾਚਾਰ ਜਾਂ ਅਦਬ ਦੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਗੱਲ

ਉਸਦੇ ਨਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ‘ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਘਰ ਆਇਆ, ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਧੋਣ ਲਈ ਪਾਣੀ ਨਾ ਦਿੱਤਾ, ... ਤੂੰ ਮੈਨੂੰ ਨਾ ਚੁੰਮਿਆ। ... ਤੂੰ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਤੇਲ ਨਾ ਮਲਿਆ ...’ (ਆਇਤਾਂ 44-46), ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਹੋਰ ਪ੍ਰਾਹੁਣਿਆਂ ਨੂੰ ਵੀ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ (ਆਇਤ 49)। 44 ਤੋਂ 46 ਆਇਤਾਂ ਵਿਚ ‘ਮੈਨੂੰ’ ਅਤੇ ‘ਮੇਰੇ’ ਸ਼ਬਦਾਂ ਦਾ ਸੰਕੇਤ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਕ ਤੀਹਰੀ ਬੇਕਦਰੀ ਮਸੀਹ ਦੀ ਹੀ ਹੋਈ ਸੀ।

ਕੁਝ ਦੇਰ ਲਈ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੀ ਥਾਂ ਰੱਖੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਸ਼ਮਊਨ ਦੇ ਘਰ ਖਾਣੇ ਤੇ ਸੱਦਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਅਸਲ ਵਿਚ, ਇਹ ਸੱਦਾ ਬਾਰ ਬਾਰ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਕੇ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਤਦ ਤਕ ਤੁਹਾਨੂੰ ਆਉਣ ਲਈ ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਦ ਤਕ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਹੋਰ ਕੰਮ ਛੱਡ ਕੇ ਜਾਣ ਨੂੰ ਰਾਜ਼ੀ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ। ਪਰ, ਘਰ ਪਹੁੰਚਣ ਤੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਤੁਹਾਡੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਭਾਵ ਤੁਹਾਨੂੰ ਨਜ਼ਰਅੰਦਾਜ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਾਹੁਣਿਆਂ ਦਾ ਗਰਮਜੋਸ਼ੀ ਨਾਲ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਗਲੇ ਲਗ ਲਗ ਕੇ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨਾਲ ਚੁੰਮਦੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਖਾਉਂਦਿਆਂ ਕਿ ਪੈਰ ਧੋਣ ਲਈ ਪਾਣੀ ਅਤੇ ਤੇਲ ਕਿੱਥੇ ਰੱਖਿਆ ਹੈ, ਕਰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਸਭ ਵੇਖਦੇ ਹੋਏ ਤੁਸੀਂ ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਆਉਣ ਤਕ ਇਕ ਪਾਸੇ ਖਲੋਤੇ, ਸਭ ਵੇਖਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋ। ਤੁਹਾਨੂੰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਅਰਾਮ ਕਿੱਥੇ ਕਰਨਾ ਹੈ। ਸ਼ਾਇਦ ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਭ ਦੇ ਬੈਠਣ ਤਕ ਉਡੀਕ ਕਰਨੀ ਪਵੇਗੀ, ਅਤੇ ਬਚੇ ਹੋਏ ਵਿੱਚੋਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੇ ਅਜਿਹੀ ਥਾਂ ਗਏ ਹੋ, ਜਿੱਥੇ ਤੁਹਾਡੇ ਚਾਰੇ ਪਾਸੇ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਰੋਧੀ ਹੋਣ ਜਾਂ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਅਜਿਹੇ ਲੋਕ ਹੋਣ, ਜਿਹੜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਦੋਸਤਾਨਾ ਭਰਿਆ ਜਾਂ ਰਹਿਮ ਦਿਲੀ ਵਾਲਾ ਵਿਹਾਰ ਨਾ ਕਰ ਰਹੇ ਹੋਣ? ਕੀ ਤੁਸੀਂ ਕਦੀ ਅਜਿਹਾ ਚਾਹਿਆ ਵੀ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਕਿਤੇ, ਹੋਰ ਕਿਤੇ ਵੀ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹੋ? ਮੈਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਅਨੁਭਵ ਹੋਏ ਹਨ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਮੈਂ ਯਾਦ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ।^੧ ਕੀ ਸ਼ਮਊਨ ਦੇ ਘਰ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਵੀ ਅਜਿਹੀ ਹੀ ਭਾਵਨਾ ਸੀ? ਜੇ ਸੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਉੱਥੇ ਹੋਣ ਦੇ ਆਪਣੇ ਮਕਸਦ ਤੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਹਟਣ ਲਈ ਰੁਕਾਵਟ ਬਣਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ।

ਰੌਦੀ ਔਰਤ (ਆਇਤਾਂ 36-39, 44-46)

ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਅੱਗੇ ਵਧਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ, ਕੁਝ ਵਿਆਖਿਆਵਾਂ ਦੇਣੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹਨ। ਇਸ ਗੱਲ ਤੋਂ ਕੀ ਭਾਵ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ‘ਰੋਟੀ ਖਾਣ ਬੈਠਾ’ (ਆਇਤ 36)? ਇਕ ਬਿਨ ਬੁਲਾਈ ਮਹਿਮਾਨ ਖਾਣੇ ਤੇ ਐਨੀ ਅਸਾਨੀ ਨਾਲ ਆ ਗਈ (ਆਇਤ 37)? ਉਹ ਕਦੋਂ ਆਈ? ਉਸਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਯਿਸੂ ਦੇ ਸਿਰ ਤੇ ਤੇਲ ਲਾਉਣ ਦੀ ਥਾਂ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਲਾਉਂਦਿਆਂ ਕਿਉਂ ਪਾਇਆ (ਆਇਤ 38)? ਸਾਨੂੰ ਦ੍ਰਿਸ਼ ਬਣਾਉਣਾ ਪਵੇਗਾ।

ਪਹਿਲਾਂ ਮੇਜ਼ ਦੇ ਆਲੇ ਦੁਆਲੇ ਬੈਠੇ ਪ੍ਰਾਹੁਣਿਆਂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰੋ। ਖਾਣਾ ਖਾਣ ਦੀ ਆਮ ਸਥਿਤੀ ਖੱਬੀ ਕੂਹਣੀ ਦੇ ਸਹਾਰੇ ਲਈ, ਮੇਜ਼ ਖੱਬੇ ਪਾਸੇ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ। ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਸੱਜੇ ਹੱਥ ਨੂੰ ਖਾਣਾ ਲੈਣ ਵਿਚ ਅਸਾਨੀ ਹੁੰਦੀ ਹੈ। ਮੂੰਹ ਖਾਣੇ ਵੱਲ, ਅਤੇ ਪੈਰ ਅੱਗੇ ਵੱਲ ਹੋਣੇ ਸਨ। ਦੋ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨਾ ਲੋੜੀਂਦਾ ਹੈ: ਪੈਰ ਨੰਗੇ ਸਨ, ਕਿਉਂਕਿ ਜੁੱਤੀ ਤਾਂ ਬੂਹਿਉਂ ਬਾਹਰ ਹੀ ਲਾਹ ਛੱਡੀ ਸੀ, ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਸਿਰਫ਼ ਆਦਮੀ ਸਨ। ਕਿਉਂਕਿ ਔਰਤਾਂ ਨੂੰ ਦਾਅਵਤਾਂ ਤੇ ਸਿਰਫ਼ ਖਾਣਾ ਵਰਤਾਉਣ ਜਾਂ ਸੇਵਾ ਕਰਨ ਦੀ ਹੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਹੁੰਦੀ ਸੀ।^੨

ਫਿਰ ਇਹ ਪੂਰਬ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਖਾਣਾ ਛਕਣ ਦੀ ਆਮ ਤਸਵੀਰ ਨੂੰ ਮਨ ਵਿਚ ਬਣਾਓ। ਲੋਕ ਗੱਲਾਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਹੱਸ ਰਹੇ ਸਨ। ਨੌਕਰ ਪਿਆਲਿਆਂ ਵਿਚ ਪਾਉਂਦੇ, ਚੀਜ਼ਾਂ ਲਿਆਉਂਦੇ ਹੋਏ ਅੰਦਰ ਬਾਹਰ ਆ ਜਾ ਰਹੇ ਸਨ। ਕਮਰੇ ਜਾਂ ਵਿਹੜੇ ਦੇ ਬਾਹਰ ਜਿੱਥੇ ਦਾਅਵਤ ਤਿਆਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ,

ਜਿਗਿਆਸੂ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸ ਵਕਤ ਪੂਰਬ ਦੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਅੱਜ ਦੀ ਸ਼ਹਿਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਾਂਗ ਉਹਲਾ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ ਸੀ।⁷ ਕਿਸੇ ਦਾਅਵਤ ਵੇਲੇ ਲੋਕਾਂ ਦੀ ਭੀੜ ਜਮ੍ਹਾਂ ਹੋ ਜਾਣਾ ਆਮ ਗੱਲ ਸੀ, ਖਾਸਕਰ ਜਦੋਂ ਪਤਾ ਹੋਵੇ ਕਿ ਕੋਈ ਮਸ਼ਹੂਰ ਆਦਮੀ ਉੱਥੇ ਆਇਆ ਹੈ। ਇਸ ਕਰਕੇ ਬਿਨ ਬੁਲਾਈ ਪਾਪਣ ਔਰਤ ਦਾ ਅਚਾਨਕ ਸ਼ਮਊਨ ਦੀ ਦਾਅਵਤ ਵਿਚ ਨਜ਼ਰ ਆਉਣਾ ਕੋਈ ਹੈਰਾਨੀ ਵਾਲੀ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਸੀ।

ਇਹ ਸਭ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖਦੇ ਹੋਏ, ਆਓ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਵਾਪਸ ਆਉਂਦੇ ਹਾਂ: ‘‘ਅਤੇ ਵੇਖੋ ਉਸ ਨਗਰ ਵਿਚ ਇਕ ਤੀਵੀਂ ਹੈਸੀ ਜਿਹੜੀ ਪਾਪਣ ਸੀ ਉਹ ਇਹ ਜਾਣ ਕੇ ਕਿ ਫ਼ਰੀਸੀ ਦੇ ਘਰ ਖਾਣ ਨੂੰ ਬੈਠਾ ਹੈ, ਇਕ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ਵਿਚ ਅਤਰ ਲਿਆਈ (ਆਇਤ 37)।

ਔਰਤ ਨੂੰ ‘‘ਪਾਪਣ’’ ਆਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। NASB ਵਾਲੀ ਮੋਰੀ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ‘‘ਭਾਵ ਬਦਕਾਰ ਔਰਤ’’ ਹੈ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ‘‘ਬਹੁਤ’’ ਸਨ (ਆਇਤ 47)। ਉਸ ਦੇ ਜੋ ਵੀ ਪਾਪ ਸਨ, ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਸਨ ਭਾਵ ਉਹ ਇਕ ਬਦਨਾਮ ਔਰਤ ਸੀ (ਆਇਤ 39)। ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਟੀਕਾਕਾਰਾਂ ਦਾ ਮੰਨਣਾ ਹੈ ਕਿ ਆਇਤ 37 ਵਿਚ ‘‘ਪਾਪਣ’’ ਸ਼ਬਦ ‘‘ਵੇਸਵਾ’’ ਦਾ ਬਦਲਵਾਂ ਸ਼ਬਦ ਹੈ।⁸

ਕਹਾਣੀ ਤੋਂ ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਬਦਨਾਮ ਪਾਪਣ ਜਾਣਦੀ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਕੌਣ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਕਿ ਉਹ ਨੇ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਬਦਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ।⁹ ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਸ਼ਾਇਦ ਇਕ ਦੂਜੇ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਕਦੇ ਮਿਲੇ ਨਹੀਂ ਸਨ,¹⁰ ਪਰ ਉਹਨੂੰ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਦੇ ਕਈ ਮੌਕੇ ਮਿਲੇ ਹੋਣਗੇ।¹¹ ਉਸ ਨੇ ਪਾਪੀਆਂ ਅਤੇ ਛੇਕੇ ਹੋਇਆਂ ਲਈ ਉਸ ਦਾ ਪਿਆਰ ਵੇਖਿਆ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 11:5, 19)। ਉਸ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਪਿਆਰ ਭਰੇ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਵੀ ਸੁਣਿਆ ਹੋਵੇਗਾ:

ਹੇ ਸਾਰੇ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਭਾਰ ਹੇਠ ਦੱਬੇ ਹੋਏ, ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਆਓ ਤਾਂ ਮੈਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਅਰਾਮ ਦਿਆਂਗਾ। ਮੇਰਾ ਜੂਲਾ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਲੈ ਲਵੋ ਅਤੇ ਮੈਥੋਂ ਸਿੱਖੋ ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੈਂ ਕੋਮਲ ਅਤੇ ਮਨ ਦਾ ਗ਼ਰੀਬ ਹਾਂ ਅਤੇ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣਿਆਂ ਜੀਆਂ ਵਿਚ ਅਰਾਮ ਪਾਓਗੇ। ਕਿਉਂ ਜੋ ਮੇਰਾ ਜੂਲਾ ਹੌਲਾ ਅਤੇ ਮੇਰਾ ਭਾਰ ਹਲਕਾ ਹੈ (ਮੱਤੀ 11:28-30)।

ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਮੁਲਾਕਾਤ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਬਰਦਸਤ ਇੱਛਾ, ਸਭ ਬੰਦਿਆਂ ਵਿਚ ਨਿਕਲੇ ਦਲੇਰੀ ਨਾਲ ਆ ਕੇ, ਉਸ ਦੇ ਅੱਥਰੂ ਵਗਣਾ (ਆਇਤਾਂ 37, 38)– ਇਸ ਔਰਤ ਦੇ ਮਨ ਦੀਆਂ ਡੂੰਘੇ ਜਜ਼ਬਾਤਾਂ ਕਰਕੇ ਹੈ। ਮਸੀਹ ਬਾਰੇ ਜਾਣਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਦੀ ਉਸ ਦੀ ਨਿਰਾਸ਼ਾ ਨੂੰ ਸਮਝਣ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕਰੋ: ਹਰ ਨਵੇਂ ਦਿਨ ਦਾ ਡਰ, ਦੂਜਿਆਂ ਨਾਲ ਉਸ ਦੀ ਖਾਰਬਾਜ਼ੀ, ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਨਫ਼ਰਤ ਦਾ ਕਾਰਣ ਸੀ। ਸ਼ੱਕ ਦੀ ਥਾਂ ਯਕੀਨ ਨੇ (ਆਇਤ 50) ਅਤੇ ਦੁਨਿਆਵੀ ਗ਼ਮ ਦੀ ਥਾਂ ਖੁਦਾਈ ਸੋਗ (ਆਇਤ 38) ਨੇ ਲੈ ਲਈ ਸੀ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 7:10)। ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬਦਲ ਗਈ ਸੀ। ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਫੇਰ ਉਹੋ ਜਿਹੀ ਨਹੀਂ ਹੋਣੀ ਸੀ।

ਉਸ ਦਿਨ ਸਾਫ਼ ਤੌਰ ਤੇ ਇਕ ਕਮੀ ਸੀ ਅਤੇ ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪੰਨਵਾਦ ਪਰਗਟ ਕਰਨ ਦਾ ਮੌਕਾ ਉਸ ਕੋਲ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਜਦ ਉਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਕਿ ਯਿਸੂ ਉਸ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਆਇਆ ਹੈ ਤਾਂ ਉਹ ਅਤਰ ਦੀ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ਲੈ ਕੇ ਫੁਰਤੀ ਨਾਲ ਸ਼ਮਊਨ ਦੇ ਘਰ ਚਲੀ ਆਈ

ਫ਼ਰੀਸੀ ਦੇ ਘਰ ਪਹੁੰਚ ਕੇ ਉਸ ਲਈ ਭੀੜ ਵਿੱਚੋਂ ਰਸਤਾ ਬਣਾਉਂਦੇ ਹੋਏ, ਦਾਅਵਤ ਦੇ ਰੌਲੇ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਲੱਭਣਾ ਅਸਾਨ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਆਪਣੇ ਮੁਕਤੀਦਾਤੇ ਦੇ ਕੋਲ ਖਲੋ ਕੇ ਉਹ ਆਪਣੇ ਉੱਤੇ ਕਾਬੂ ਨਹੀਂ ਰੱਖ ਸਕੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਤਾਂ ਜਿਵੇਂ ਹੰਝੂਆਂ ਦੀ ਝੜੀ ਹੀ ਲੱਗ ਗਈ।

ਉਸ ਦੇ ਅੱਥਰੂ ਯਿਸੂ ਦੇ ਘੱਟੋ ਨਾਲ ਭਰੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਡਿੱਗਣ ਨਾਲ ਮਿੱਟੀ ਵਿਚ ਮਿਲ ਗਏ ਹੋਣਗੇ। ਆਪਣੇ ਵਾਲ ਖੋਲ੍ਹ ਕੇ ਅਤੇ ਆਪਣੀਆਂ ਗੁੱਤਾਂ ਨਾਲ ਮਿੱਟੀ ਦੇ ਉੱਨ੍ਹਾਂ ਧੱਬਿਆਂ ਨੂੰ ਪੂੰਝਣ ਲੱਗੀ। ਇਕ ਜਵਾਨ ਯਹੂਦੀ ਔਰਤ ਲਈ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਆਮ ਆਪਣੇ ਵਾਲ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਛੱਡਣਾ ਸ਼ਰਮ ਦੀ ਗੱਲ ਸੀ,¹² ਪਰ ਲੋਕ ਲਾਜ ਨੂੰ ਭੁੱਲ ਕੇ ਉਹ ਯਿਸੂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਸਾਫ਼ ਕਰਨ ਲੱਗੀ।

ਫਿਰ ਉਹ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰ ਚੁੰਮਣ ਲੱਗ ਪਈ। ਇਹ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਕਿ ਉਸਨੇ ਪ੍ਰਭੂ ਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਚੁੰਮਿਆ, ਕਿਸੇ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਰਾਜਕੁਮਾਰ ਦੇ ਕਰੀਮ ਆਦਿ ਲੱਗੇ ਪੈਰ ਨਾ ਸਮਝੇ। ਇਸ ਥੱਕੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਚਾਰਕ ਦੇ ਖੁਰਦਰੇ, ਸਖ਼ਤ ਅਤੇ ਪਾਟੇ ਹੋਏ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਧਿਆਨ ਕਰੋ, ਜੋ ਹਰ ਥਾਂ ਤੁਰ ਕੇ ਹੀ ਜਾਂਦਾ ਸੀ— ਇਸ ਇਸ ਮੌਕੇ ਵੀ ਉਸ ਦੇ ਪੈਰ, ਗਲੀਲੀ ਫਿਰਨੀਆਂ ਦੀ ਯੂੜ ਅਤੇ ਮਿੱਟੀ ਨਾਲ ਭਰੇ ਹੋਏ ਸਨ। ਆਇਤ 45 ਮੁਤਾਬਕ ਉਨ੍ਹਾਂ ਗੰਦੇ ਮੰਦੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਬਾਰ ਬਾਰ ਚੁੰਮਦੀ ਰਹੀ। ਅਖੀਰ ਉਹਨੇ, ਆਪਣੀ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ਚੁੱਕ ਕੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਖੋਲ੍ਹਿਆ,¹³ ਅਤੇ ਤੇਲ ਮਿਲਿਆ ਇਤਰ ਉਹਦੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਪਾਉਣ ਲੱਗੀ।

ਇਸ ਘਟਨਾ ਦਾ ਸ਼ਮਊਨ ਦੀ ਦਾਅਵਤ ਤੇ ਪਿਆ ਪ੍ਰਭਾਵ ਸਮਝਣਾ ਔਖਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਯਾਦ ਰੱਖੋ ਕਿ ਫ਼ਰੀਸੀ ਲੋਕ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਆਮ ਔਰਤ ਨਾਲ ਕੋਈ ਗੱਲ ਨਹੀਂ ਕਰਦੇ ਸਨ। ਇਸ ਸਮਾਜ ਵਿਚ ਇਸ ਔਰਤ ਦੇ ਬਦਨਾਮ ਹੋਣ ਨੂੰ ਯਾਦ ਰੱਖੋ। ਇਸ ਔਰਤ ਦੇ ਰੋਣ ਦੇ ਅਣਪਛਾਤੇ ਵਿਹਾਰ ਵਿਚ, ਸਾਫ਼ ਕਰਨਾ ਅਤੇ ਡੋਲ੍ਹਣਾ ਜੋੜੋ, ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਹੇਠਾਂ ਡਿੱਗਣ ਦੇਣ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਸ਼ਰਮਨਾਕ ਵਿਹਾਰ ਦਾ ਜ਼ਿਕਰ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਕੋਈ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕਿ ਉੱਥੇ ਖ਼ਾਮੋਸ਼ੀ ਛਾ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਹਰ ਕਿਸੇ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਉਸ ਔਰਤ ਅਤੇ ਯਿਸੂ ਤੇ ਟਿਕ ਗਈ ਸੀ।

ਇਨ੍ਹਾਂ ਗੱਲਾਂ ਦਾ ਮਸੀਹ ਤੇ ਕੀ ਅਸਰ ਹੋਇਆ? ਕੀ ਉਸ ਨੇ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪੈਰਾਂ ਤੇ ਹੰਝੂ ਡੇਗਣ ਦਾ ਅਹਿਸਾਸ ਪਹਿਲਾਂ ਵੇਖ ਲਿਆ ਸੀ? ਧੰਨਵਾਦੀ ਹੋਣ ਦੀ ਉਸ ਦੇ ਬੇਹੱਦ ਅਤੇ ਗੈਰ ਰਸਮੀ ਇਜ਼ਹਾਰ ਤੇ ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਕੀ ਸੀ?

ਅਸੀਂ ਯਿਸੂ ਦੀ ਫੌਰੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਬਾਰੇ ਤਾਂ ਨਹੀਂ ਜਾਣ ਸਕਦੇ, ਪਰ ਸ਼ਮਊਨ ਤੇ ਹੋਏ ਅਸਰ ਬਾਰੇ ਸਾਨੂੰ ਜ਼ਰੂਰ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਫ਼ਰੀਸੀ ਆਪਣੇ ਘਰ ਵਿਚ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਘਟਨਾ ਤੋਂ ਜਿਸ ਨੂੰ ਬੇਮੇਲ ਵਿਖਾਵਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਘਬਰਾ ਗਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਪਰ ਉਹ ਕੁਝ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਵੀ ਹੋਇਆ ਸੀ। ਜੇ ਉਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਸੀ ਕਿ ਯਿਸੂ ਕੌਣ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਭਨਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਮਿਲ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਹ ‘ਆਪਣੇ ਮਨ ਵਿਚ ਸੋਚਣ ਲੱਗਾ, ਜੇ ਇਹ ਨਬੀ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਜਾਣ ਜਾਂਦਾ, ਕਿ ਉਹ ਜਿਹੜੀ ਛੂਹ ਰਹੀ ਹੈ, ਉਹ ਕੌਣ ਅਤੇ ਕਿਹੋ ਜਿਹੀ ਔਰਤ ਹੈ? ਕਿ ਉਹ ਤਾਂ ਪਾਪਣ ਹੈ’ (ਆਇਤ 39)।

ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਸ਼ਮਊਨ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੈ, ਤੱਥ ਸਿਰਫ਼ ਦੋ ਹੀ ਸੰਭਵ ਨਤੀਜਿਆਂ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੰਦੇ ਸਨ: ਜਾਂ ਤਾਂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਪਤਾ ਨਹੀਂ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਔਰਤ ਕੌਣ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਉਹ ਕੋਈ ਨਬੀ ਨਹੀਂ ਸੀ,¹⁴ ਜਾਂ ਉਹਨੂੰ ਪਤਾ ਸੀ, ਪਰ ਉਸ ਨੇ ਇਸ ਪਾਸੇ ਧਿਆਨ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ। ਦੂਜੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ ਉਹ ਇਕ ਚੰਗਾ ਆਦਮੀ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।¹⁵ ਜਿਹੜੀ ਗੱਲ ਸ਼ਮਊਨ ਨੂੰ ਸਮਝ ਨਹੀਂ ਸੀ ਆਈ, ਉਹ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਯਿਸੂ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਔਰਤ ਕੌਣ ਸੀ ਅਤੇ ਉਸ ਦਾ ਚਰਿੱਤਰ ਕਿਹੋ ਜਿਹਾ ਸੀ। ਉਹ ਇਹ ਵੀ ਜਾਣਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸ਼ਮਊਨ ਕੌਣ ਅਤੇ ਕੀ ਸੀ— ਔਰਤ ਅਤੇ ਉੱਥੇ ਪਾਪਣ ਸਭ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਉਸ ਬਾਰੇ ਪਤਾ ਸੀ।

ਅਸਾਨ ਜਿਹੀ ਕਹਾਣੀ (ਆਇਤਾਂ 40-50)

ਆਪਣੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਦੇ ਵਿਚਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਣਦੇ ਹੋਏ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿਚ ਆਖਿਆ ਕਿ ‘ਹੇ ਸ਼ਮਊਨ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਕੁਝ ਆਖਦਾ ਹੈ’ (ਆਇਤ 40)। ਇਸ ਫ਼ਰੀਸੀ ਦੀ ਨਜ਼ਰ ਵਿਚ, ਨਾਟਕ

ਖਤਮ ਹੋ ਚੁੱਕਿਆ ਸੀ, ਪਹੇਲੀ ਹੱਲ ਹੋ ਚੁੱਕੀ ਸੀ। ਸ਼ਮਊਨ ਦੀ ਅਵਾਜ਼ ਵਿਚ, ਇਹ ਜਵਾਬ ਦਿੰਦੇ ਹੋਏ ‘‘ਹੇ ਗੁਰੂ’’ ਆਖਿਆ¹⁶ (ਆਇਤ 40) ਹਾਸੇਹੀਣੀ ਵਿਖਾਈ ਦਿੰਦੀ ਹੈ।

ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਇਕ ਸਰਲ ਜਿਹੀ ਦੇ ਵਾਕਾਂ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਸੁਣਾਈ। ਇਸ ਵਿਚ ਘੱਟੋ ਘੱਟ ਯੋਜਨਾ ਨਾਲ, ਤਿੰਨ ਪਾਤਰ ਹਨ। ‘‘ਕਿਸੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦੇ ਦੋ ਕਰਜ਼ਾਈ ਸਨ, ਇਕ ਪੰਜ ਸੌ ਦੀਨਾਰ¹⁷ ਅਤੇ ਦੂਜਾ ਸੌ ਦਾ। ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕੋਲ ਦੇਣ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨਾ ਸੀ ਤਾਂ ਉਹ ਨੇ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਬਖਸ਼ ਦਿੱਤਾ ਸੋ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਉਸ ਨਾਲ ਕਿਹੜਾ ਵਧੀਕ ਪਿਆਰ ਕਰੇਗਾ?’’ (ਆਇਤਾਂ 41, 42)। ਦੀਨਾਰ ਇਕ ਬੰਦੇ ਦੀ ਇਕ ਦਿਨ ਦੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 20:2)। ਇਵੇਂ ਇਕ ਦੇਣਦਾਰ ਨੇ ਇਕ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦੀ ਦੋ ਮਹੀਨੇ ਦੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦੇਣੀ ਸੀ, ਜਦ ਕਿ ਦੂਜਾ ਲਗਭਗ ਦੋ ਸਾਲ ਦੀ ਕਮਾਈ ਦਾ ਦੇਣਦਾਰ ਸੀ।¹⁸

‘‘ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ’’ ਸ਼ਬਦ ਪੜ੍ਹ ਕੇ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਨਾ ਸੋਚਣ ਲੱਗੋ ਕਿ ਇਹ ਤੁਹਾਡਾ ਕੋਈ ਗੁਆਂਢੀ ਹੈ (ਜੋ, ਮੈਨੂੰ ਆਸ ਹੈ ਕਿ ਬੋੜਾ ਬਹੁਤ ਦੋਸਤੀ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ), ਬਲਕਿ ਅਜਿਹੇ ਆਦਮੀ ਦਾ ਧਿਆਨ ਕਰੋ, ਜਿਹੜਾ ਪੈਸੇ ਨਾਲ ਮੋਹ ਕਰਦਾ, ਸਖ਼ਤ ਦਿਲ ਅਤੇ ਖੁੱਖਾਰ ਚਿਹਰੇ ਵਾਲਾ: ਗਰੀਬਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਸ਼ਿਕਾਰ ਬਣਾਉਂਦਾ, ਮਨ ਮਰਜ਼ੀ ਨਾਲ ਵਿਆਜ ਲਾਉਂਦਾ ਅਤੇ ਜਿਹੜੇ ਵਕਤ ਨਾਲ ਪੈਸਾ ਨਾ ਮੋੜਦੇ, ਉਨ੍ਹਾਂ ਤੇ ਬਿਲਕੁਲ ਤਰਸ ਨਾ ਕਰਦਾ।

ਮਸੀਹ ਨੇ ਕਹਾਣੀ ਦੇ ਬਾਅਦ ਪੁੱਛਿਆ, ‘‘ਸੋ ਉਨ੍ਹਾਂ [ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ] ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜਾ ਉਸ [ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ] ਨਾਲ ਵਧੀਕ ਪਿਆਰ ਕਰੇਗਾ?’’ (ਆਇਤ 42)।¹⁹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਦੇ ਅਤੇ ਅੱਜ ਦੇ ਬਹੁਤੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਫੁਕਾਰਦੇ ਹੋਏ ਇਹੀ ਕਹਿਣਗੇ, ‘‘ਮੈਂ ਪਿਆਰ ਵਿਆਰ ਨੂੰ ਨਹੀਂ ਜਾਣਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਤਾਂ ਮੇਰੇ ਪੈਸੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।’’

ਕਰਜ਼ਾ ਨਾ ਮੋੜ ਸਕਣਾ ਹਮੇਸ਼ਾ ਹੀ ਬੜੀ ਦਿੱਕਤ ਰਹੀ ਹੈ।²⁰ ਮੱਤੀ 18:23-35 ਕਰਜ਼ਾ ਨਾ ਚੁਕਾ ਪਾਉਣ ਕਰਕੇ ਜੇਲ੍ਹ ਵਿਚ ਸੁੱਟੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਪੀੜਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਲੋਕਾਂ ਬਾਰੇ ਦੱਸਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਯਿਸੂ ਦੀ ਅਸਾਨ ਜਿਹੀ ਕਹਾਣੀ ਨੇ ਇਕ ਮੋੜ ਲੈ ਲਿਆ, ਜਦ ਉਸਨੇ ਆਖਿਆ ਕਿ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਨੇ ਦੋਵੇਂ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ। ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਪੈਸੇ ਲਈ ਲੋਕਾਂ ਦੀਆਂ ਹੱਡੀਆਂ ਪੱਸਲੀਆਂ ਤੁੜਵਾਉਣ ਲਈ ਮਜ਼ਹੂਰ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਪਰ ਉਹ ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਕਹਿੰਦੇ, ‘‘ਘਬਰਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਮੇਰੇ ਪੈਸਿਆਂ ਦੀ ਫ਼ਿਕਰ ਨਾ ਕਰੋ।’’ ਪਰ ਮਸੀਹ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਨੇ ਇਹੀ ਕੀਤਾ।²¹

ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸ਼ਮਊਨ ਵੱਲ ਨੂੰ ਮੁੜ ਕੇ ਪੁੱਛਿਆ, ‘‘ਸੋ ਉਨ੍ਹਾਂ [ਮਾਫ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ] ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਹੜਾ ਉਸ [ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ] ਨਾਲ ਵਧੀਕ ਪਿਆਰ ਕਰੇਗਾ?’’ (ਆਇਤ 42)। ਫ਼ਰੀਸੀ ਬੋਰ ਹੋ ਚੁੱਕਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਸਦੇ ਦਿਮਾਗ ਵਿਚ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਬੇਵਕੂਫ਼ੀ ਵਾਲੀ ਅਤੇ ਸਵਾਲ ਬੇਹੱਦ ਅਸਾਨ ਸੀ। ਉਸਦੇ ਜਵਾਬ ‘‘ਮੇਰੀ ਜਾਚ ਵਿਚ ਉਹ ਜਿਹਨੂੰ ਉਸਨੇ ਵਧੀਕ ਬਖ਼ਸ਼ਿਆ’’ (ਆਇਤ 43) ਵਿਚ ਕਹਾਣੀ ਦਾ ਸਾਰ ਸੀ।

ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ‘‘ਤੂੰ ਠੀਕ ਨਿਬੋੜਾ ਕੀਤਾ’’ (ਆਇਤ 43)। ‘‘ਨਿਬੋੜਾ ਕੀਤਾ’’ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਰੇਖਾਂਕਿਤ ਕਰ ਲਓ। ਸ਼ਮਊਨ ਨੇ ਜਵਾਬ ਹੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਸੀ; ਉਸ ਨੇ ਫ਼ੈਸਲਾ ਵੀ ਕੀਤਾ- ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੇ ਫ਼ੈਸਲਾ। ਆਪਣੇ ਹੀ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿਚ ਉਹ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਿਆ।

ਉਸ ਔਰਤ ਵੱਲ ਮੂੰਹ ਫੇਰ ਕੇ, ਮਸੀਹ ਨੇ ਫ਼ਰੀਸੀ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ‘‘ਕੀ ਤੂੰ ਇਸ ਤੀਵੀਂ ਵੱਲ ਵੇਖਦਾ ਹੈ?’’ (ਆਇਤ 44)। ਮੈਂ ਸ਼ਮਊਨ ਦੇ ਖਿਆਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹਾਂ, ਕੈਸਾ ਬੇਤੁਕਾ ਸਵਾਲ ਹੈ! ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਕਿਉਂ ਨਹੀਂ ਵੇਖ ਸਕਦਾ? ‘‘ਉਸਨੇ ਪਾਰਟੀ ਦਾ ਮਜ਼ਾ ਕਿਰਕਰਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਮੈਨੂੰ ਪਰੇਸ਼ਾਨ ਕੀਤਾ ਹੈ! ਮੈਂ ਤਾਂ ਜੇ ਯਿਸੂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਨਾ ਦੇ ਰਿਹਾ ਹੁੰਦਾ ਤਾਂ ਹੁਣ ਤਕ ਉਹਨੂੰ ਚੁੱਕ ਕੇ ਬਾਹਰ ਸੁੱਟਿਆ ਹੋਣਾ ਸੀ। ਬੇਸ਼ੱਕ ਮੈਂ ਉਸ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਦਾ ਹਾਂ!’’ ਪਰ ਅਸਲ ਵਿਚ

ਉਸ ਨੇ ਉਸਨੂੰ ਨਹੀਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ; ਜਾਂ ਵੇਖਿਆ ਸੀ? ਉਸ ਦੀਆਂ ਅੱਖਾਂ ਉਸ ਨਾਲ ਜੋ ਉਹ ਪਹਿਲਾਂ ਸੀ, ਐਨੀਆਂ ਭਰੀਆਂ ਹੋਈਆਂ ਸਨ ਕਿ ਉਹ ਵੇਖ ਹੀ ਨਹੀਂ ਸਕਿਆ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਹੁਣ ਕੀ ਸੀ। ਕਵੀ ਟੈਨੀਸਨ ਨੇ ਇਹ ਸ਼ਬਦ ਲਿਖੇ ਹਨ: ‘ਦੁਨੀਆਂ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨੇਗੀ ਕਿ ਕਿਸੇ ਨੇ ਤੋੜਾ ਕੀਤੀ ਹੈ।’²²

ਔਰਤ ਵੱਲ ਤੱਕਦਿਆਂ, ਪਰ ਸ਼ਮਊਨ ਨਾਲ ਗੱਲ ਕਰਦਿਆਂ ਯਿਸੂ ਨੇ ਅੱਗੇ ਆਖਿਆ:

ਮੈਂ ਤੇਰੇ ਘਰ ਆਇਆ, ਤੈਂ ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਦੇ ਲਈ ਪਾਣੀ ਨਾ ਦਿੱਤਾ ਪਰ ਇਹ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਅੰਝੂਆਂ ਨਾਲ ਭੇਵੇ ਅਤੇ ਆਪਣੇ ਵਾਲਾਂ ਨਾਲ ਪੂੰਝੇ। ਤੈਂ ਤੈਨੂੰ ਨਾ ਚੁੰਮਿਆ ਪਰ ਇਹ ਜਦੋਂ ਦਾ ਮੈਂ ਐਥੇ ਆਇਆ ਮੇਰੇ ਪੈਰ ਚੁੰਮਣ ਤੋਂ ਨਹੀਂ ਹਟੀ। ਤੈਂ ਮੇਰੇ ਸਿਰ ਤੇ ਤੇਲ ਨਾ ਮਲਿਆ ਪਰ ਇਸ ਨੇ ਮੇਰੇ ਪੈਰਾਂ ਨੂੰ ਅਤਰ ਮਲਿਆ (ਆਇਤਾਂ 44-46)।

ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਵਿਹਾਰਕਤਾ ਦੱਸੀ: ‘ਇਸ ਕਾਰਣ ਮੈਂ ਤੈਨੂੰ ਆਖਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਇਹ ਦੇ ਪਾਪ ਜੋ ਬਹੁਤੇ ਹਨ ਸੋ ਮਾਫ਼ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੇ ਪਿਆਰ ਬਹੁਤ ਕੀਤਾ, ਪਰ ਜਿਹ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੋ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ’ (ਆਇਤ 47)।

41 ਅਤੇ 42 ਆਇਤਾਂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਫੇਰ ਵੇਖੋ। ਬਰਟਨ ਕੋਫ਼ਮੈਨ²³ ਨੇ ਇਹ ਵਿਹਾਰਕਤਾ ਸੁਝਾਈ ਹੈ:

ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ = ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਸਾਡਾ ਪ੍ਰਭੂ

500 ਦੀਨਾਰ ਦੀ ਕਰਜ਼ਦਾਰ = ਪਾਪਣ ਔਰਤ

50 ਦੀਨਾਰ ਦਾ ਕਰਜ਼ਦਾਰ = ਫ਼ਰੀਸੀ

ਦੋਵੇਂ ਹੀ ਵਾਪਸ ਕਰਨ ਦੇ ਕਾਬਲ ਨਹੀਂ ਸਨ= ਇਹ ਹਕੀਕਤ ਕਿ ਕੋਈ ਮਨੁੱਖ ਆਪਣੇ ਛੋਟੇ ਤੋਂ ਛੋਟੇ ਪਾਪ ਦਾ ਪ੍ਰਾਸਚਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ।

ਉਸ ਦਾ ਫ਼ਰਾਖ਼ਦਿਲੀ ਨਾਲ ਦੋਹਾਂ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦੇਣਾ = ਸਭ ਲਈ ਮਾਫ਼ੀ ਦਾ ਸਾਧਨ ਮੁਹੱਈਆ ਕਰਵਾਉਣ ਦੀ ਖੁਦਾ ਦੀ ਕਿਰਪਾ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਮਾਪਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਕਿਸੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਦੀਆਂ ਛੋਟੀਆਂ ਤੋਂ ਛੋਟੀਆਂ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਮਹੱਤਵ ਨੂੰ ਲੱਭਣ ਵਿਚ ਚੌਕਸੀ ਵਰਤਣੀ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ।²⁴ (ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿਚ, ਉਦਾਹਰਣ ਵੱਜੋਂ; ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਘਿਣਾਉਣੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਵਾਲੇ ਗੁਣ ਨਹੀਂ ਹਨ।²⁵) ਤਾਂ ਵੀ ਸੁਝਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਤੁਲਨਾਵਾਂ ਦਿਲਚਸਪ ਹਨ।

ਜੇ ਕੋਫ਼ਮੈਨ ਦੀ ਵਿਹਾਰਕਤਾ ਸਹੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਸ਼ਮਊਨ ਦੇ ਅੰਦਾਜ਼ੇ ਵਿਚ ਦੋਹਾਂ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੇ ਕਰਜ਼ ਵਿਚ 450 ਦੀਨਾਰ ਦਾ ਫ਼ਰਕ ਸੀ। ਇਸ ਫ਼ਰੀਸੀ ਨੇ ਯਕੀਨਨ ਹੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਉਸ ਪਾਪਣ ਔਰਤ ਨਾਲੋਂ ਸੌ ਗੁਣਾ ਜਾਂ ਹਜ਼ਾਰ ਗੁਣਾ ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਦਸ ਗੁਣਾ ਤਾਂ ਜ਼ਰੂਰ ਬੇਹਤਰ ਮੰਨਿਆ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੀ ਉਹ ਸਚਮੁਚ ਉਸ ਤੋਂ ਬੇਹਤਰ ਸੀ? ਉਹ ਔਰਤ ਜਿਸਮਾਨੀ ਪਾਪ ਦੀ ਮੁਜਰਮ ਸੀ, ਜਦ ਕਿ ਫ਼ਰੀਸੀ ਤਾਂ ਰੂਹ ਦੇ ਪਾਪ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ। ਔਰਤ ਗਲਤੀ ਦੇ ਪਾਪ ਦੀ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ, ਜਦਕਿ ਉਹ ਜਾਣ ਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੇ ਪਾਪ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ। ਔਰਤ ਦਾ ਇੱਕੋ ਪਾਪ ਹੋਵੇਗਾ, ਜਦ ਕਿ ਫ਼ਰੀਸੀ ਦੇ ਕਈ ਪਾਪ ਸਨ: ਉਹ ਘਮੰਡ, ਖੁਦਗਰਜ਼ੀ, ਦੰਭੀ, ਮੁਤਅੱਸਬ, ਰੂਹਾਨੀ ਅੰਨ੍ਹੇਪਣ ਅਤੇ ਕਪਟ ਦਾ ਦੋਸ਼ੀ ਸੀ।

ਯਕੀਨਨ ਹੀ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਤੈਅ ਰਕਮ ਦਾ ਕੋਈ ਮਹੱਤਵ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਮਹੱਤਵ ਇਸ ਚੀਜ਼ ਦਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋਵੇਂ ਕਰਜ਼ਦਾਰ ‘ਮੋੜਨ ਵਿਚ ਅਸਮਰਥ’ ਸਨ (ਆਇਤ 42)। ਅਸੀਂ ਸਭ ਪਾਪੀ ਹਾਂ (ਰੋਮੀਆਂ 3:23), ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਆਪਣੇ ਆਪ ਦਾ ਕਰਜ਼ਾ ਲਾਹੁਣ ਲਈ ਏਨੇ ਭਲੇ ਕੰਮ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ (ਰੋਮੀਆਂ 6:23)। ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਉਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਜਿਸ

ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਏਨਾ ਕੁਝ ਬਖਸ਼ਿਆ ਹੈ, ਖਾਲੀ ਹੱਥ ਖੜਾ ਹੈ।

ਸਾਨੂੰ ਕੀ ਆਸ ਹੈ? ਸਾਡੀ ਇੱਕੋ ਇਕ ਆਸ ਪ੍ਰਭੂ ਦੀ ਕਿਰਪਾ ਹੈ। ਅਕਸਰ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਦਿਆਲੂ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦੇ, ਪਰ ਖੁਦਾ ਦਿਆਲੂ ਹੈ। ਜਿਵੇਂ ਪੌਲਸ ਨੇ ਆਖਿਆ, ‘‘ਕਿਰਪਾ, ਦਇਆ ਅਤੇ ਸ਼ਾਂਤੀ’’ ‘‘ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਪਿਤਾ ਅਤੇ ਸਾਡੇ ਪ੍ਰਭੂ ਯਿਸੂ ਮਸੀਹ ਦੀ ਵੱਲੋਂ’’ ਹੁੰਦੀ ਹੈ (1 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 1:2; 2 ਤਿਮੋਥਿਉਸ 1:2)।

‘‘ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਵਿਅਕਤੀ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਪਾਪ ਦੀ ਮਾਤਰਾ ਦੀ ਨਹੀਂ ਸਗੋਂ ਇਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੁਆਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।’’²⁶ ਔਰਤ ਆਪਣੀ ਬੁਰਾਈ ਤੋਂ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਵਾਕਫ਼ ਸੀ। ਇਸ ਦਾ ਪਤਾ ਉਸ ਦੇ ਹੰਝੂਆਂ ਤੋਂ ਚੱਲਦਾ ਸੀ। ਮਸੀਹ ਲਈ ਉਸਦਾ ਪਿਆਰ ਡੁੱਲ੍ਹ ਪਿਆ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ ਆਪਣੇ ਨਿੱਜੀ ਪਾਪ ਤੋਂ ਬਿਲਕੁਲ ਅਣਜਾਣ ਸ਼ਮਊਨ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਪਾਪੀ ਹੋਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਹਿਸਾਸ ਨਾ ਹੋਇਆ, ਨਾ ਹੀ ਉਸ ਨੇ ਯਿਸੂ ਪ੍ਰਤੀ ਆਪਣੇ ਪ੍ਰੇਮ ਨੂੰ ਵਿਖਾਉਣ ਦੀ ਲੋੜ ਮਹਿਸੂਸ ਕੀਤੀ। ਕਿਸੇ ਨੇ ਆਖਿਆ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਸਭ ਤੋਂ ਵੱਡਾ ਪਾਪ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਨਾ ਜਾਣਨਾ ਹੈ।’’²⁷

ਯਿਸੂ ਦੇ ਮੇਜ਼ਬਾਨ ਨੇ ਉਸ ਦੇ ਇਲਜ਼ਾਮਾਂ ਦਾ ਜਵਾਬ ਕਿਵੇਂ ਦਿੱਤਾ? ਇਹ ਫ਼ਰੀਸੀ ਸ਼ਾਇਦ ਲਾਜ਼ਵਾਬ ਹੋ ਗਿਆ ਸੀ। ਅਖ਼ੀਰ ਵਿਚ, ਉਸ ਦੀ ਪ੍ਰਤੀਕਿਰਿਆ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।

ਫਿਰ ਮਸੀਹ ਨੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਉਸ ਔਰਤ ਨਾਲ ਸਿੱਧੇ ਗੱਲ ਕੀਤੀ: ‘‘ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਹੋਏ’’ (ਆਇਤ 48)। ਉਸ ਨੇ ਇਹ ਨਹੀਂ ਆਖਿਆ, ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਹੁੰਦੇ ਹਨ,’’ ਸਗੋਂ ਇਹ ਆਖਿਆ ਕਿ ‘‘ਤੇਰੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਹੋਏ।’’ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਹੋ ਚੁੱਕੇ ਸਨ, ਪਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਉਸ ਮਾਫ਼ੀ ਦਾ ਯਕੀਨ ਦਿੱਤਾ। ਦ ਜਰੂਸਲੇਮ ਬਾਈਬਲ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਇਹ ਕਹਿੰਦਿਆਂ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ, ‘‘... ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ, ਉਸ ਦੇ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਹੋ ਗਏ ਹੋਣਗੇ, ਨਹੀਂ ਤਾਂ ਇਹ ਐਨਾ ਪਿਆਰ ਨਾ ਵਿਖਾਉਂਦੀ’’ (ਆਇਤ 47)।

ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕਰਵਾਉਣ ਲਈ ਪਿਆਰ ਇਕ ਅਹਿਮ ਹਿੱਸਾ ਹੈ (ਯੂਹੰਨਾ 14:15; 1 ਯੂਹੰਨਾ 5:3), ਪਰ ਇਸ ਕਹਾਣੀ ਵਿਚ ਇਸ ਗੱਲ ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਹੈ ਕਿ ਮਾਫ਼ੀ ਪਾਉਣ ਨਾਲ ਸ਼ੁਕਰਗੁਜ਼ਾਰੀ ਪੈਦਾ ਕਰੇਗਾ: ਜਿਸ ਨੂੰ ਪਤਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਉਹ ਬਹੁਤਾ ਪਿਆਰ ਕਰੇਗਾ, ‘‘ਪਰ ਜਿਸ ਨੂੰ ਥੋੜ੍ਹਾ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਹ ਥੋੜ੍ਹਾ ਪਿਆਰ ਕਰਦਾ ਹੈ’’ (ਲੂਕਾ 7:47)।

ਯਿਸੂ ਦੇ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਇਹ ਦੱਸਣ ਤੇ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਹੋ ਗਏ ਹਨ, ਦੂਜੇ ਪ੍ਰਾਹੁਣੇ ਹੈਰਾਨ ਰਹਿ ਗਏ। ਉਹ ਬੁੜ ਬੁੜ ਕਰਨ ਲੱਗ ਪਏ,²⁸ ‘‘ਇਹ ਕੌਣ ਹੈ ਜੋ ਪਾਪ ਵੀ ਮਾਫ਼ ਕਰਦਾ ਹੈ?’’ (ਆਇਤ 49)। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਪਾਪ ਮਾਫ਼ ਕਰਨ ਦਾ ਹੱਕ ਸਿਰਫ਼ ਖੁਦਾ ਨੂੰ ਹੈ।²⁹

ਦੂਜਿਆਂ ਵੱਲੋਂ ਧਿਆਨ ਹਟਾਉਂਦਿਆਂ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ਆਖਿਆ, ‘‘ਤੇਰੀ ਨਿਹਚਾ ਨੇ ਤੈਨੂੰ ਬਚਾਇਆ ਹੈ, ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਚਲੀ ਜਾਹ’’ (ਆਇਤ 50)। ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਵੇਖਣ ਅਤੇ ਸੁਣਨ ਤੇ ਆਇਆ ਹੋਵੇਗਾ (ਰੋਮੀਆਂ 10:17)। ਹੁਣ ਉਹ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਵਿਖਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਨੇ ਗਲਾਤੀਆਂ 5:6 ਦਾ ਸਿਧਾਂਤ ਵਿਖਾਇਆ ਕਿ ‘‘ਨਿਹਚਾ ਜਿਹੜੀ ਪ੍ਰੇਮ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਵਿਖਾਈ ਜਾਂਦੀ ਹੈ’’ (NIV)।

ਫਿਰ ਯਿਸੂ ਨੇ ਉਸ ਔਰਤ ਨੂੰ ‘‘ਸ਼ਾਂਤੀ ਨਾਲ ਚਲੀ’’ ਜਾਣ ਨੂੰ ਆਖਿਆ ਗਿਆ (ਲੂਕਾ 7:50)। ਮੂਲ ਵਿਚ: ਉਹ ਇਹ ਕਹਿ ਰਿਹਾ ਸੀ, ‘‘ਸ਼ਾਂਤੀ ਵਿਚ ਜਾਹ।’’³⁰ ਪਹਿਲਾਂ ਉਸ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿੱਚੋਂ ਦਿਲ ਅਤੇ ਮਨ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਗਾਇਬ ਸੀ, ਪਰ ਹੁਣ ਉਸ ਨੂੰ ਇਕ ਨਵੀਂ ਸ਼ੁਰੂਆਤ ਮਿਲੀ ਸੀ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5:17; ਰੋਮੀਆਂ 5:1)।

ਮੈਂ ਇਹ ਸਾਫ਼ ਕਰ ਦੇਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹਾਂ ਕਿ ਮਸੀਹ ਨੇ ਉਸ ਔਰਤ ਦੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਲੁਕਾਉਣ ਦੀ

ਕੋਸ਼ਿਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ। ਉਹਨੇ ‘‘ ਕਈ’’ ਆਖਿਆ (ਲੂਕਾ 7: 47)। ਉਹਦੇ ਪਾਪਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦਣ ਦੀ ਥਾਂ ਉਹ ਨੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਾਪ ਕਰਨਾ ਛੱਡਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ। ਬਾਅਦ ਵਿਚ ਇਕ ਮੌਕੇ, ਜਦ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਇਕ ਹੋਰ ਪਾਪਣ ਔਰਤ ਮਿਲੀ, ਤਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਅਲਵਿਦਾ ਕਰਦਿਆ, ਉਸ ਨੇ ਆਖਿਆ ਸੀ, ‘‘ਫੇਰ ਪਾਪ ਨਾ ਕਰੀ’’ (ਯੂਹੰਨਾ 8: 11)। ਉਸ ਮੌਕੇ ਵੀ ਇਹੀ ਸਮਝਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਪ੍ਰੇਮ ਤੇ ਸਬਕ

ਕੀ ਯਿਸੂ ਦੀ ਝਿੜਕ ਨਾਲ ਸ਼ਮਊਨ ਤੇ ਕੋਈ ਅਸਰ ਹੋਇਆ? ਕੀ ਉਹ ਔਰਤ ਉਸ ਦੇ ਬਾਅਦ ਭਗਤੀ ਭਰੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਕੱਟਣ ਲੱਗੀ? ਉਮੀਦ ਤਾਂ ਇਹੀ ਹੈ, ਪਰ ਬਾਈਬਲ ਇਸ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ। ਨਾ ਤਾਂ ਬਾਈਬਲ ਸਾਡੀ ਜਿਗਿਆਸਾ ਨੂੰ ਸ਼ਾਂਤ ਕਰਨ ਲਈ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਇਹ ਕਹਾਣੀ ਇਸ ਦੇ ਮੂਲ ਪਾਤਰਾਂ ਨੂੰ ਦੋਸ਼ੀ ਠਹਿਰਾਉਣ ਜਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਸਲਾਹੁਣ ਲਈ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਸਗੋਂ ਇਹ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਹਰੇਕ ਨੂੰ ਆਪੋ ਆਪਣੇ ਮਨਾਂ ਅਤੇ ਜ਼ਿੰਦਗੀਆਂ ਨੂੰ ਜਾਚਣ ਲਈ ਲਿਖੀ ਗਈ ਹੈ। ਆਓ ਸਾਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਤੋਂ ਪੁੱਛੀਏ:

(1) *ਕੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਦੀ ਭਿਆਨਕਤਾ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹਾਂ?* ਸ਼ਮਊਨ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣ ਦੇ ਬੋਝ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਗਲਤ ਨਾ ਸਮਝੋ: ਸੰਤੁਸ਼ਟੀ ਦੀ ਇੱਛਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਪਰ ਧਾਰਮਿਕਤਾ ਲਈ ਇਹ ਕਮਜ਼ੋਰ ਬਦਲ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਪਾਪ ਨੂੰ ਮੰਨਣ ਨੂੰ ਤਿਆਰ ਕਿਸੇ ਪਾਪੀ ਦੇ ਮਨ ਤਕ ਪਹੁੰਚਣ ਨਾਲੋਂ ਕਿਸੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਪਾਪੀ ਦੇ ਮਨ ਤਕ ਪਹੁੰਚਣਾ ਔਖਾ ਹੈ। ਆਓ ਅਸੀਂ ਸਭ ਆਖੀਏ, ‘‘ਮੇਰਾ ਕਰਜ਼ਾ ਬਹੁਤ ਹੈ, ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ!’’

(2) *ਕੀ ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫੀ ਪਾਉਣ ਦੀ ਹੈਰਾਨੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹਾਂ?* ਇਸ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਬਾਈਬਲ ਪਾਠ ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਕਈ ਮੋਅਜਜ਼ੇ ਕੀਤੇ ਹਨ। ਉਸ ਨੇ ਰਾਜੇ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਸੇਵਕ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਕੀਤਾ; ਉਸ ਨੇ ਮੁਰਦਾ ਜ਼ਿੰਦਾ ਕੀਤਾ; ਉਸ ਨੇ ਕਈ ਮੋਅਜਜ਼ੇ ਕੀਤੇ— ਪਰ ਸਭ ਤੋਂ ਅਨੋਖੀ ਗੱਲ ਜਿਹੜੀ ਉਸ ਨੇ ਕੀਤੀ, ਉਹ ਇਕ ਗਰੀਬ ਔਰਤ ਨੂੰ ਮਾਫੀ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਪਾਉਣ ਵਿਚ ਮਦਦ ਕਰਨਾ ਸੀ।

ਮੈਂ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਦੋ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦਾ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਅਸਲ ਵਿਚ ਪੂਰਾ ਪੂਰਾ ਮੇਲ ਨਹੀਂ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਇਕ ਹੋਰ ਉਦਾਹਰਨ ਹੈ: ਕੋਈ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰ ਏਨਾ ਹੀ ਕਹਿ ਸਕਦਾ ਹੈ, ‘‘ਕਰਜ਼ਾ ਮਾਫ਼ ਕਰ ਦਿੱਤਾ’’ ਅਤੇ ਨੁਕਸਾਨ ਚੁੱਕ ਲਏ। ਖੁਦਾ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਸੀ। ਸਗੋਂ, ਸਾਡੇ ਪਾਪ ਦਾ ਕਰਜ਼ਾ ਲਾਹੁਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸੀ, ਜੋ ਉਸ ਨੇ ਸਲੀਬ ਉੱਤੇ ਆਪਣੇ ਪੁੱਤਰ ਦੀ ਮੌਤ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਚੁਕਾ ਦਿੱਤਾ (ਯੂਹੰਨਾ 3: 16; 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 5: 21; ਕੁਲੋਸੀਆਂ 2: 14)! ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ‘‘ਪੰਨਵਾਦ ਹੈ ਪਰਮੇਸ਼ੁਰ ਦਾ ਉਹਦੇ ਉਸ ਦਾਨ ਲਈ ਜਿਹੜਾ ਕਹਿਣ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ’’ (2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 9: 15)।

(3) *ਵੱਧ ਮਾਫੀ ਪਾ ਕੇ, ਕੀ ਮੈਂ ਵਧੀਕ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹਾਂ?* ਜੇ ਸਲੀਬ ਦੀ ਕਹਾਣੀ ਆਮ ਗੱਲ ਹੋ ਗਈ ਹੈ, ਤਾਂ ਸਾਡੇ ਮਨ ਉਸ ਖਾ ਜਾਣ ਵਾਲੀ ਪੀੜ ਨਾਲ ਕਦੀ ਨਹੀਂ ਭਰਨਗੇ। ਸਾਨੂੰ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਯਿਸੂ ਨੇ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕੀਤਾ (ਰੋਮੀਆਂ 8: 37) ਅਤੇ ਅੱਜ ਵੀ ਸਾਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 1: 5)। ਉਹਦੇ ਲਈ ਸਾਡਾ ਮੋਹ ਹਰ ਰੋਜ਼ ਨਵਾਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਸਾਨੂੰ ਸਭ ਨੂੰ ਕਹਿਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ‘‘ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਮੇਰੇ ਠੰਡੇ ਮਨ ਨੂੰ ਗਰਮ ਕਰ ਦੇ!’’

(4) *ਕੀ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖਾਇਆ ਹੈ?* ਉਸ ਔਰਤ ਦਾ ਬੇਸ਼ਰਮੀ ਭਰਿਆ ਪੰਨਵਾਦ ਸ਼ਮਊਨ ਦੇ ਘਰ ਆਏ ਕਈਆਂ ਨੂੰ ਚੰਗਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਾ। ਕਈ ਲੋਕ ਉਸ ਦੀ ਬੇਹੱਯਾਈ ਤੋਂ ਜ਼ਰੂਰ ਹੈਰਾਨ ਹੋ ਗਏ ਹੋਣਗੇ। ਪਰ ਸੱਚਾ ਪ੍ਰੇਮ ਇਹ ਨਹੀਂ ਵੇਖਦਾ ਕਿ ਲੋਕ ਕੀ ਕਹਿੰਦੇ ਹਨ। ਇਹ ਤਾਂ ਲੋਕ-ਲਾਜ ਨੂੰ

ਦੂਰ ਕਰ ਕੇ ਹੀ ਵਿਖਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਆਓ ਅਸੀਂ ਸਭ ਮਿਲ ਕੇ ਕਹੀਏ, ‘‘ਹੇ ਪ੍ਰਭੂ, ਮੇਰੀ ਮਦਦ ਕਰ ਕਿ ਮੈਂ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖਾ ਸਕਾਂ!’’

ਸਾਰ

ਇਸ ਸਰਮਨ ਦੇ ਅਰੰਭ ਵਿਚ ਮੈਂ ਧਿਆਨ ਦੁਆਇਆ ਸੀ ਕਿ ਜਿੱਥੋਂ ਤਕ ਅਸੀਂ ਜਾਣਦੇ ਹਾਂ, ਯਿਸੂ ਨੇ ਖਾਣੇ ਦੇ ਸੱਦੇ ਨੂੰ ਕਦੇ ਠੁਕਰਾਇਆ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਉਹ ਮੈਨੂੰ ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 3:20 ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਦੇ ਅਜੀਬ ਸੱਦੇ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦੁਆਉਂਦਾ ਹੈ: ‘‘ਵੇਖੋ ਮੈਂ ਬੁਹੇ ਤੇ ਖਲੋਤਾ ਅਤੇ ਖੜਕਾਉਂਦਾ ਹਾਂ; ਜੇ ਕੋਈ ਮੇਰੀ ਅਵਾਜ਼ ਸੁਣੇ ਅਤੇ ਬੁਹਾ ਖੋਲ੍ਹ ਦੇਵੇ, ਤਾਂ ਮੈਂ ਉਹਦੇ ਨਾਲ ਅੰਦਰ ਜਾ ਕੇ ਪਰਸ਼ਾਦ ਛਕਾਂਗਾ ਤੇ ਉਹ ਮੇਰੇ ਨਾਲ।’’ ਯਿਸੂ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਭੋਜਨ ਛਕਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੁਹਾਨੂੰ ਉਸ ਨੂੰ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਸੱਦਾ ਦੇਣਾ ਪਵੇਗਾ।¹

ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਯਿਸੂ ਨੂੰ ਇਹ ਸੱਦਾ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਤੁਹਾਡੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰੇਮ ਨਾਲ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ (ਵੇਖੋ ਗਲਾਤੀਆਂ 5:6)। ਉਸ ਦੀ ਇੱਛਾ ਨੂੰ ਮੰਨ ਕੇ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਤੇ ਪਿਆਰ ਨੂੰ ਵਿਖਾਓ (ਯੂਹੰਨਾ 14:15; ਮੱਤੀ 7:21)। ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਤੋਂ ਤੌਬਾ ਕਰੋ (ਲੂਕਾ 13:3); ਖੁਦਾ ਟੁੱਟੇ ਅਤੇ ਪਿਸੇ ਹੋਏ ਦਿਲਾਂ ਨੂੰ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ (ਜ਼ਬੂਰ 51:17)। ਪ੍ਰਭੂ ਵਿਚ ਆਪਣੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਨੂੰ ਮੰਨ ਕੇ ਆਪਣੇ ਪਾਪਾਂ ਦੀ ਮਾਫੀ ਲਈ ਬਪਤਿਸਮਾ (ਪਾਣੀ ਵਿਚ ਦਫ਼ਨਾਏ ਜਾ ਕੇ) ਲਓ (ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 2:38; 8:37)।

ਜੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸੀ ਮਸੀਹੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਮਸੀਹ ਨੂੰ ਬਾਹਰ ਕੱਢ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਤੌਬਾ ਕਰ ਕੇ, ਇਕਰਾਰ ਕਰ ਕੇ ਅਤੇ ਦੁਆ ਦੇ ਰਾਹੀਂ ਆਪਣੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ ਵਿਚ ਉਸ ਨੂੰ ਫੇਰ ਸੱਦ ਸਕਦੇ ਹੋ (1 ਯੂਹੰਨਾ 1:9; ਰਸੂਲਾਂ ਦੇ ਕੰਮ 8:22; ਯਾਕੂਬ 5:16)। ਇਸ ਲਈ ‘‘ਉੱਦਮੀ ਬਣ ਅਤੇ ਤੌਬਾ ਕਰ’’ (ਪ੍ਰਕਾਸ਼ ਦੀ ਪੋਥੀ 3:19)।

ਉਸ ਸਭ ਕਾਸੇ ਲਈ ਜੇ ਮਸੀਹ ਨੇ ਤੁਹਾਡੇ ਲਈ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੇ ਤੁਸੀਂ ਅੱਜ ਤਕ ਸੁਕਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ ਤਾਂ ਹੁਣੇ ਕਰੋ! (ਵੇਖੋ 2 ਕੁਰਿੰਥੀਆਂ 6:2)।

ਟਿੱਪਣੀਆਂ

¹ਇਹ ਪ੍ਰਚਾਰ ਕਰਦਿਆਂ, ਮੈਂ ਹਸਾਉਣ ਲਈ ਇਹ ਵੀ ਜੋੜ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ: ‘‘ਇਸ ਗੱਲ ਵਿਚ, ਮੇਰੀ ਪਤਨੀ ਯਿਸੂ ਵਰਗੀ ਹੈ!’’ ²ਸ਼ਮਊਨ ਵੱਲੋਂ ‘‘ਨਬੀ’’ ਸ਼ਬਦ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ (ਲੂਕਾ 7:39) ਇਹ ਸੰਕੇਤ ਮਿਲ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੇ ਨਾਇਨ ਵਿਚ ਵਰਤੋਂ ਸ਼ਬਦ ਚੁਣੇ ਸਨ। ³ਬਾਰਕਲੇ ਨੇ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਕਿ ਸ਼ਮਊਨ ‘‘ਇੱਜ਼ਤਦਾਰ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨ ਵਾਲਾ’’ ਸੀ (ਵਿਲੀਅਮ ਬਾਰਕਲੇ, *ਦ ਗੋਸਪਲ ਆਫ ਲੂਕ*, ਸੋਧਿਆ ਅੰਕ, ਦ ਡੇਲੀ ਸਟੱਡੀ ਬਾਈਬਲ ਸੀਰੀਜ਼ [ਫਿਲਾਡੇਲਫੀਆ: ਵੈਸਮਿੰਸਟਰ ਪ੍ਰੈਸ, 1975], 94)। ⁴ਯਿਸੂ ਨੇ ਦੇਹ ਵਿਚ ਹੋਣ ਸਮੇਂ ਕੁਝ ਇਲਾਹੀ ਗੁਣਾ ਨੂੰ ਤਿਆਗ ਦਿੱਤਾ ਸੀ (ਫਿਲਿੱਪੀਆਂ 2:6, 7; ਵੇਖੋ ਮਰਕੁਸ 13:32)। ਪਰ ਉਹ ਅਜੇ ਵੀ ਜਾਣ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਕਿਸ ਦੇ ਮਨ ਵਿਚ ਕੀ ਹੈ (ਯੂਹੰਨਾ 2:25), ਅਤੇ ਦੂਜਿਆਂ ਬਾਰੇ ਕੁਝ ਅਲੌਕਿਕ ਗਿਆਨ ਰੱਖਦਾ ਸੀ (ਯੂਹੰਨਾ 1:48; 4:17, 18)। ਕੁਝ ਹੱਦ ਤਕ, ਉਹ ਭਵਿੱਖ ਨੂੰ ਵੇਖ ਸਕਦਾ ਸੀ (ਯੂਹੰਨਾ 6:71; ਮਰਕੁਸ 8:31)। ਉਸ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਵੇਖ ਲਿਆ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਉਹ ਔਰਤ ਦਾਅਵਤ ਵਿਚ ਆਵੇਗੀ। ⁵ਜੇ ਤੁਹਾਡੇ ਨਾਲ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਹੋਇਆ ਹੋਵੇ, ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਇਹ ਧਿਆਨ ਰੱਖ ਕੇ ਕਿ ਇਸ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਨੂੰ ਘਬਰਾਹਟ ਨਾ ਹੋਵੇ, ਕੁਝ ਵਿਸਥਾਰ ਨਾਲ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ। ⁶ਮਨਪਰਚਾਵੇ ਬਾਰੇ, ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 14:6. ⁷ਅਮਰੀਕਾ ਵਿਚ ਵੀ, ਕੁਝ ਬੁੱਢੇ ਲੋਕਾਂ ਨੂੰ ਯਾਦ ਹੈ ਕਿ ਗਰਮੀਆਂ ਵਿਚ ਘਰਾਂ ਦੇ

ਦਰਵਾਜ਼ੇ ਅਤੇ ਖਿੜਕੀਆਂ (ਬਿਨਾਂ ਸੀਸੇ ਵਾਲੀਆਂ), ਖੁੱਲ੍ਹੀ ਹਵਾ ਆਉਣ ਲਈ ਬੰਦ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਜਾਂਦੇ ਸਨ। ਸ਼ਾਇਦ ਉਦੋਂ ਘਰਾਂ ਵਿਚ (ਬਾਹਰੀ ਲੋਕ) ਅਰਾਮ ਨਾਲ ਆ ਜਾ ਸਕਦੇ ਸਨ।⁸ ਅਸੀਂ ਸਭ ਪਾਪੀ ਹਾਂ (ਰੋਮੀਆਂ 3:23), ਪਰ ਇਸ ਔਰਤ ਦੇ ਪਾਪ ਆਮ ਨਹੀਂ ਲਗਦੇ ਸਨ, ਜਿਸ ਨਾਲ ਸਾਡੇ ਵਿੱਚੋਂ ਵਧੇਰੇ ਲੋਕ ਪੀੜਤ ਹਨ। ਉਸ ਦੇ ਪਾਪ ਅਜਿਹੇ ਸਨ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਣ ਉਹ ਬਦਨਾਮ ਸੀ।⁹ ਦੋ ਕਰਜ਼ਦਾਰਾਂ ਦੇ ਯਿਸੂ ਦੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਤੋਂ ਇਹ ਸਿੱਖਿਆ ਮਿਲਦੀ ਹੈ ਕਿ ਜਿਸ ਨੂੰ ਵੱਧ ਮਾਫ਼ੀ ਮਿਲਦੀ ਹੈ, ਉਹ ਵੱਧ ਪ੍ਰੇਮ ਕਰਦਾ ਹੈ (ਲੂਕਾ 7:47)। ਉਸ ਔਰਤ ਨੇ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਵੜਦਿਆਂ ਹੀ ਯਿਸੂ ਲਈ ਆਪਣਾ ਪ੍ਰੇਮ ਵਿਖਾਇਆ, ਯਕੀਨਨ ਹੀ ਉਸ ਨੂੰ ਕਮਰੇ ਵਿਚ ਵੜਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮਾਫ਼ ਕੀਤਾ ਹੋਵੇਗਾ।¹⁰ ਲੂਕਾ 7:48, 50 ਪੜ੍ਹਨ ਤੋਂ ਸਾਨੂੰ ਇਹੀ ਲਗਦਾ ਹੈ।

¹¹ ਉਸ ਛੋਟੇ ਜਿਹੇ ਮੌਕੇ ਲੂਕਾ 7:37, ਦੇ 'ਨਗਰ' ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਤੇ ਨਿਰਭਰ ਹੋਣਗੇ, ਜਿਸ ਵਿਚ ਖੁੱਲ੍ਹ ਕੇ ਨਹੀਂ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ। ਉਸ ਦੇ ਯਿਸੂ ਨਾਲ ਮਿਲਣ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਬਾਰੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਉਦਾਹਰਨ ਇਸ ਹਫ਼ਤੇ ਦੇ ਬਾਈਬਲ ਪਾਠ ਵਿੱਚੋਂ ਲਏ ਗਏ ਹਨ।¹² ਯਹੂਦੀ ਲੜਕੀ ਆਪਣੇ ਵਿਆਹ ਦੇ ਦਿਨ ਬੰਨ੍ਹਦੀ ਅਤੇ ਕਦੇ ਖੁੱਲ੍ਹੇ ਵਾਲ ਲੈ ਕੇ ਲੋਕਾਂ ਵਿਚ ਨਹੀਂ ਜਾਂਦੀ ਸੀ।¹³ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ੀਸ਼ੀ ਖੋਲ੍ਹਣ ਦਾ ਆਮ ਢੰਗ ਉਸ ਦਾ ਢੱਕਣ ਤੋੜਨਾ ਸੀ।¹⁴ ਨਬੀ ਨੂੰ ਮਿਲਣ ਵਾਲਾ ਇਕ ਦਾਨ ਆਤਮਾ ਦੀ ਪਰਖ ਕਰਨ ਵਾਲਾ ਹੋਵੇਗਾ (ਵੇਖੋ 1 ਰਾਜਿਆਂ 14:1-6)। ਖ਼ਾਸਕਰ ਇਹ ਉਸ ਨਬੀ, ਭਾਵ ਮਸੀਹਾ ਲਈ ਸੱਚ ਹੋਣਾ ਸੀ (ਯਸਾਯਾਹ 11:2-4)।¹⁵ ਰੱਬੀਆਂ (ਖ਼ੁਦਾ ਦੀ ਪ੍ਰੇਰਣਾ ਰਹਿਤ) ਦੀਆਂ ਰਵਾਇਤਾਂ ਮੁਤਾਬਕ ਕਿਸੇ ਪਾਪਣ ਔਰਤ ਨੂੰ ਛੂਹਣ ਨਾਲ ਆਦਮੀ ਰਵਾਇਤੀ ਤੌਰ ਤੇ ਅਸੁੱਧ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਸੀ।¹⁶ 'ਗੁਰੂ' ਯੂਨਾਨੀ ਦਾ ਮੂਲ ਅਨੁਵਾਦ ਹੈ। ਇਹ ਇਕ ਸਤਿਕਾਰਤ ਰੁਤਬਾ ਹੈ, ਜਿਸਦੀ ਵਰਤੋਂ ਸ਼ਮੂਊਨ ਨੇ ਯਿਸੂ ਲਈ ਕੀਤੀ- ਯਕੀਨੀ ਤੌਰ ਤੇ ਹਾਸੇਰੀਠੇ ਢੰਗ ਵਿਚ ਵਰਤਿਆ ਗਿਆ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਫ਼ਰੀਸੀ ਨੇ ਫ਼ੈਸਲਾ ਕਰ ਲਿਆ ਸੀ ਕਿ ਮਸੀਹ ਖ਼ੁਦਾ ਦਾ ਬੁਲਾਰਾ (ਭਾਵ ਨਬੀ) ਨਹੀਂ ਹੈ।¹⁷ KJV ਵਿਚ 'ਪੈਂਸ' ਹੈ। ਕੁਝ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿਚ 'ਸਿਲਿੰਗ' ਜਾਂ ਕੁਝ ਹੋਰ ਅਨੁਵਾਦਾਂ ਵਿਚ ਹੋਰ ਮੁਦਰਾ ਹੈ।¹⁸ ਕਮੈਂਟਰੀਆਂ ਵਿਚ ਦੀਨਾਰ 'ਤਕਰੀਬਨ 17 ਸੈਂਟ' (1 ਡਾਲਰ= 100 ਸੈਂਟ) ਆਖਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਕਿਆਫ਼ਾ ਕਈ ਸਾਲ ਪਹਿਲਾਂ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦੇ ਅਧਾਰ ਤੇ ਹੋਵੇਗਾ। ਪੰਜਾਹ ਅਤੇ ਪੰਜ ਸੌ ਦੀਨਾਰ ਨੂੰ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਇਲਾਕੇ ਵਿਚ ਮਿਲਣ ਵਾਲੀ ਮਜ਼ਦੂਰੀ ਦੇ ਮੁਤਾਬਕ ਬਦਲ ਲਓ।¹⁹ ਉੱਤਮ ਗੁਰੂ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿਚ, ਯਿਸੂ ਅਕਸਰ ਆਪਣੇ ਚੇਲਿਆਂ ਨੂੰ ਸਿੱਖਾ ਦੱਸਣ ਦੀ ਥਾਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਆਪਣੀ ਕਹਾਣੀ ਦੀ ਸਿੱਖਿਆ ਬਾਰੇ ਪੁੱਛਦਾ ਸੀ। ਇਸ ਨਾਲ ਸੋਚਣ ਦਾ ਮੌਕਾ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ ਸੀ; ਜਿਹੜਾ ਸਿੱਖਣ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਵਿਚ ਇਸ ਤੋਂ ਮਹੱਤਵਪੂਰਣ ਹੈ।²⁰ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾਂ ਤੇ ਮੇਰੀਆਂ ਇਹ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਬਾਈਬਲ ਦੇ ਸਮੇਂ ਵਿਚ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਜ਼ਾਲਮ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿਚ ਰੱਖ ਕੇ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹਨ, ਜੋ ਸਾਡੇ ਦੇਸ਼ ਦੇ ਕੁਝ ਹਿੱਸਿਆਂ ਵਿਚ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਯਕੀਨਨ ਹੀ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਇਲਾਕੇ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਤੋਂ ਜਾਣੂ ਹੋਵੋਗੇ ਅਤੇ ਉਸੇ ਮੁਤਾਬਕ ਦੱਸ ਸਕਦੇ ਹੋ। (ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਤੁਸੀਂ ਉੱਥੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹੋਵੋ, ਜਿੱਥੇ ਲੋਕ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਕਰਜ਼ਾ ਲੈਂਦੇ ਰਹਿੰਦੇ ਹਨ।) ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋਵੇ ਤਾਂ ਤੁਸੀਂ ਆਪਣੇ ਸੁਣਨ ਵਾਲਿਆਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਸ਼ਾਹੂਕਾਰਾਂ ਤੋਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਮੈਂ ਗੱਲ ਕੀਤੀ ਹੈ, ਸਬੰਧ ਰੱਖਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਚਿਤਾਵਨੀ ਦੇ ਸਕਦੇ ਹੋ।

²¹ ਆਪਣੇ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਵਿਚ ਯਿਸੂ ਅਕਸਰ ਉਹੀ ਗੱਲ ਕਰਦਾ ਸੀ, ਜਿਹੜੀ ਆਮ ਤੌਰ ਤੇ ਸੱਚੀ ਹੁੰਦੀ ਸੀ। ਫਿਰ ਵੀ ਕਦੇ ਕਦੇ ਉਸ ਦੀਆਂ ਉਦਾਹਰਨਾਂ ਨਿਆਮ ਨਾ ਹੋ ਕੇ ਅਪਵਾਦ ਹੁੰਦੀਆਂ ਸਨ (ਵੇਖੋ ਮੱਤੀ 20:12)।²² ਡਬਲਯੂ. ਏਮਰੀ ਬਾਰਨਸ, *ਦ ਫਾਰਗਿਵਨੈੱਸ ਆਫ ਜੀਜ਼ਸ ਕ੍ਰਾਈਸਟ* (ਨਿਊ ਯਾਰਕ: ਮੈਕਮਿਲਨ ਕੰ., 1936), 53 ਵਿਚ ਦੁਹਰਾਇਆ ਗਿਆ ਐਲਫ਼੍ਰੇਡ, ਲਾਰਡ ਟੈਨੀਸਨ, *ਗਿਰੇਂਟ ਐਂਡ ਏਨਿਡ*।²³ ਜੇਮਸ ਬਰਟਨ ਕਾਫ਼ਮੈਨ, *ਕਮੈਂਟਰੀ ਆਨ ਲੂਕ* (ਆਸਟਿਨ, ਟੈਕਸਸ: ਫਰਮ ਫਾਉਂਡੇਸ਼ਨ ਪਬਲਿਸ਼ਿੰਗ ਹਾਊਸ, 1975), 147 ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ।²⁴ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤਾਂ ਦਾ ਵੇਰਵੇ ਸਹਿਤ ਹੋਰ ਅਧਿਐਨ ਅਗਲੀ ਕਿਤਾਬ *ਮਸੀਹ ਦੀ ਜ਼ਿੰਦਗੀ*, 3 ਵਿਚ ਮਿਲਦਾ ਹੈ।²⁵ ਇਕ ਹੋਰ ਅਨੋਖੀ ਗੱਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦ੍ਰਿਸ਼ਟਾਂਤ ਨੂੰ ਇਹ ਸਿਖਾਉਣ ਲਈ ਨਹੀਂ ਵਰਤਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿ ਸ਼ਮੂਊਨ (ਪੰਜਾਹ ਦੀਨਾਰ ਦਾ ਕਰਜ਼ਾਈ?) ਨੂੰ ਮਾਫ਼ੀ ਮਿਲ ਗਈ ਸੀ।

²⁶ਵਾਰੇਨ ਡਬਲਯੂ. ਵਿਅਰਸਬੇ, *ਦ ਬਾਈਬਲ ਐਕਸਪੋਜ਼ਿਸ਼ਨ ਕਮੈਂਟਰੀ*, ਜਿਲਦ 1 (ਫ੍ਰੀਟਨ, ਇਲਿਨੋਇਸ: ਵਿਕਟਰ ਬੁੱਕਸ, 1989), 198. ²⁷ਵਿਲੀਅਮ ਵਾਰਕਲੇ, *ਦ ਗੋਸਪਲ ਆਫ਼ ਲੂਕ*, ਸੋਧਿਆ ਅੰਕ, ਦ ਡੇਅਲੀ ਸਟੱਡੀ ਬਾਈਬਲ ਸੀਰੀਜ਼ [(ਫਿਲਾਡੈਲਫੀਆ: ਵੈਸਟਮਿੰਸਟਰ ਪ੍ਰੈੱਸ, 1975], 95)। ²⁸ਬਾਈਬਲ ਸਪੱਸ਼ਟ ਨਹੀਂ ਦੱਸਦੀ ਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਸਿਰਫ਼ ਮਨ ਵਿਚ ਹੀ ਖਿਆਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂ ਇਕ ਦੂਜੇ ਦੇ ਕੰਨਾਂ ਵਿਚ ਗੱਲਾਂ ਕਰਨ ਲੱਗੇ। ²⁹ਇਕ ਵਾਰ ਫੇਰ, ਯਿਸੂ ਖੁਦਾ ਦੇ ਤੁੱਲ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰ ਰਿਹਾ ਸੀ (ਵੇਖੋ ਮਰਕੂਸ 2:5-12)। ³⁰ਯੂਨਾਨੀ ਉਪਸਰਗ ਜਿਸ ਦਾ ਅਨੁਵਾਦ ਆਇਤ 50 ਵਿਚ 'ਵਿੱਚੋਂ' ਹੋਇਆ ਹੈ, *eis* ਹੈ, ਜਿਸ ਦਾ ਮੂਲ ਅਰਥ 'into' ਹੈ। ³¹ਜਿੱਥੇ ਅਸੀਂ ਰਹਿੰਦੇ ਹਾਂ, ਉੱਥੇ ਇਸ ਵਾਕੰਸ਼ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਇਵੇਂ ਹੁੰਦੀ ਹੈ, 'ਪਹਿਲਾਂ, ਤੁਹਾਨੂੰ ਸਵਾਗਤ ਦੀ ਦਰੀ ਵਿਛਾਉਣੀ ਪਵੇਗੀ।'